…ჩვენ უფრო ლამაზი გვინდა

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი. 2 აპრილი.

“დინამო” (თბილისი) – “კრილია სოვეტოვი” (კუიბიშევი) 4:2 (3:1).

“დინამო”: გოგია, ხიზანიშვილი, კანთელაძე, (მუჯირი), ქორიძე, ჭილაია, კოპალეიშვილი, მ,. მაჩაიძე, დარასელია, გუცაევი (ჩელებაძე), ყიფიანი, შენგელია.

“კრილია სოვეტოვი”: ბლოხინი, სიომინი, ლევინსკი, არუთინიანი, კოპაევი, პანფილოვი, არიაპოვი, პლატონოვი, კუზნეცოვი, ფეტისოვი, ფილიპოვი.

მსაჯი: ვ. ლიპატოვი (მოსკოვი).

მინდვრიდან გაძევებულია არუთინიანი.

წინათქმა. ვოლგისპირელთა გუნდი ნებისმიერი კოლქტივისთვის ძნელად დასამარცხებელი მეტოქე რომ არის, ეს უკვე დიდი ხანია ცნობილია. არც ის არის ახალი ამბავი, რომ კუიბიშეველები კარის მისადგომების დაცვის დიდ ოსტატებად ითვლებიან. სტუმრებს ალბათ თბილისშიც ჰქონდათ დაგეგმილი ამ ნაცადი იარაღის გამოყენება, მაგრამ მასპინძლებმა თავიდანვე ისე თამამად დალაშქრეს მათი ორ წყებად განლაგებული დაცვა, რომ მოწინააღმდეგეს ამოსუნთქვის საშუალებაც არ მისცეს. ლაღმა თამაშმა, ნახევარდაცვისა და თავდასხმის ხაზებში ზუსტმა ურთიერთმოქმედებამ ძალიან სწრაფად გამოიღო სასურველი ნაყოფი. მატჩის დაწყებიდან სულ რაღაც 3 წუთი იყო გასული, როცა სტუმრები დაჯარიმდნენ. გოლის გატანის შესაძლებლობა ზუსტად გამოიყენა მ. მაჩაიძემ. მან იხელთა მომენტი, როცა მეტოქეთა მხოლოდ ერთი მცველი უღობავდა გზას და ბურთი კარის ზედა კუთხეში მოათავსა. ეს იყო სამედო ავანსი მასპინძელთა შეუნელებელი იერიშების გზაზე. მეტოქეთა დაცვა კი ამ წარუმატებლობამ სულ არივდარია. ასე გაგრძელდა 33 წუთის განმავლობაში. ვინც ამ თამაშს უყურა, კარგად ეხსომება თბილისელთა მიერ გატანილი მომდევნო ორი გოლი. პირველ შემთხვევაში (მე–11 წუთზე) ყიფიანმა მარცხენა ფლანგიდან შენგელიას მიერ ოსტატურად მიწოდებული ბურთი შეუჩერებლად დაარტყა კარში. მეორედ (33–ე წუთი) თბილისელებმა როლები შეცვალეს: ყიფიანმა მარჯვენა ფლანგიდან (კუთხურიდან) ჩააწოდა და ახლა თავური დარტყმით შენგელიამ დააგვირგვინა პარტნიორის წამოწყება. ამ ოცდაცამეტი წუთის მანძილზე სტუმრებმა დაცვაში ვერა და ვერ ააწყვეს თამაში. თბილისელები დროის ამ მონაკვეთში ისე მობილურად, ლამაზად და ოსტატურად ავითარებდნენ იერიშებს, რომ დაცვის ვერავითარი ნაირსახეობა – ვერც იტალიური “კატენაჩიო”, ვერც შვეიცარიული “ბოქლომი” და ვერც ვოლგისპირული “ურდული” მათს გაშლილ ფრონტს წინ ვერ აღუდგებოდა. თბილისელები იერიშებისას (ხაზს ვუსვამთ მხოლოდ იერიშებისას) მართლაც შეუდარებლები იყვნენ. ბურთის ფლობის დახვეწილი ტექნიკა, სწრაფვა უშეღავათო ბრძოლისა და დამაჯერებელი – უაპელაციო გამარჯვებისკენ – აი, რით გამოირჩეოდნენ მასპინძლები. თუმცა ისიც უნდა ითქვას, რომ თბილისელებზე ადრე სწორედ ვოლგისპირელებს ჰქონდათ პირველი გოლის გატანის შესაძლებლობა. ეს მოხდა თამაშის პირველსავე წუთზე, როცა კუიბიშეველთა ერთ–ერთმა თავდამსხმელმა ლამაზად ჩაჭრა გადაცემა და კარის ახლოს უხეიროდ ითამაშა. მეოცე წუთზე თბილისელთა მეკარემ უძლიერესად დარტყმული ბურთი ოსტატურად მოიგერია. სტუმრების კონტრიერიშები, მართალია, იშვიათი, მაგრამ მეტად მძაფრი იყო. საერთო წარმატების ფონზე, როცა გუნდი მატჩს 3 უპასუხო გოლით იგებს, ფეხბურთელებიც და მათი ქომაგებიც გადაჭარბებული ოპტიმიზმის ტყვეობაში ექცევიან. მიზეზი ალბათ ფსიქოლოგიურ მოვლენებში უნდა ვეძიოთ. როცა ვოლგისპირელები ამ ეპიზოდურ კონტრიერიშებს ავითარებდნენ, დაკვირვებული თვალი უთუოდ შეამჩნევდა, რომ თბილისელთა დაცვისა და ნახევარდაცვის ურთიერთმოქმედებაში ცოტა ხარვეზი როდი იყო. მესამე გოლით შეშფოთებულმა კუიბიშეველებმა უფრო აქტიურად დაიწყეს მასპინძელთა არც თუ საიმედოდ ჩაკეტილი კარის გასაღების ძებნა. დაიწყეს და როგორც იტყვიან…

გაწყდება, სადაც წვრილია: სტუმრების თავგამოდებული მცდელობა საბოლოოდ თბილისელთა კარის აღებით დამთავრდა. შესვენებამდე ერთი წუთით ადრე ბურთი ოსტატურად დაარტყა პლატონოვმა. რა იყო ეს – პრესტიჟის გოლი თუ სხვა, უფრო მნიშვნელოვანი განაცხადი? ჩვენ არ ვიცით, რა უთხრა და რა დავალება მისცა შესვენებისას თავის ფეხბურთელებს კუიბიშეველთა მწვრთნელმა ვ. კირშმა, მაგრამ ხომ გახსოვთ:

გაბედე და ღმერთი გიშველისო – გამართლდა. მართლაც გაბედეს, სტუმრებმა მასპინძლებს ტოლი არაფერში დაუდეს და საკმაოდ ხშირი იერიშებით მაყურებლებს ცხადად დაანახვეს, რომ თბილისელთა დაცვაში ხარვეზი დასაშვებზე მეტია. მაინც, რა მოხდა? განსაკუთრებული არაფერი. ამჯერად თბილისელთა რიგებში არ იყო ხინჩაგაშვილი, მოთამაშე, რომელსაც ძალუძს დაცვის

ორგანიზება. ამასთან ისიც უნდა ითქვას, რომ მეორე ტაიმში "დინამოს" შუა ხაზის მოთამაშეებმა მეტოქეს მთლიანად დაუთმეს მინდვრის ცენტრალური ნაწილი. სტუმრებმა კარგად გამოიყენეს ეს გარემოება და კიდევ ერთხელ აიღეს მასპინძელთა კარი. 61–ე წუთზე გოლი გაიტანა ფეტისოვმა. და აი, ასეთ დაძაბულ ვითარებაში თბილისელებმა შეძლეს ჩარხის წაღმა დატრიალება, კვლავ წამოიწყეს სახიფათო იერიშები, მაგრამ… მატჩის დამთავრებამდე 10 წუთით ადრე, გუცაევს, რომელიც აშკარად საგოლე მომენტს ამზადებდა, უხეშად ეთამაშა მეტოქეთა მცველი არუთინიანი. მოხდა ისე, რაზედაც იტყვიან…

თავის სიმსუბუქე ფეხის სიმძიმეაო. ლიპატოვმა 11–მეტრიანი საჯარიმო დანიშნა. კუიბიშეველებს ეჭვიც არ შეუტანიათ მსაჯის გადაწყვეტილებაში. არუთინიანმა, რომელიც ერთხანს გარინდებული იყო, უეცრად ბურთი მძლავრად დაარტყა – არბიტრის მიმართულებით. ლიპატოვი ერთობ სხარტი აღმოჩნდა და თამაშის შემდეგ გამართულ პრესკონფერენციაზე აღნიშნა კიდეც – გასროლილი ტყვია ავიცდინეო. ვინც მატჩს დაესწრო და ან ეს შეხვედრა ტელეეკრანზე ნახა, უთუოდ შეამჩნევდა, რომ არუთინიანმა რამდენჯერმე მიმართა აკრძალულ ილეთებს. საბოლოოდ არბიტრი იძულებული გახდა მისთვის ყვითელი ბარათი ეჩვენებინა. ესეც რომ არ მომხდარიყო, მინდორზე ხულიგნობისთვის მსაჯი მას მაინც გააძევებდა. ლიპატოვმა ეს ამბავიც პრესკონფერენციაზე აღნიშნა. პენალტი? პენალტი კი ყიფიანმა ოსტატურად და ზუსტად დაარტყა. სამწუხარო ის არის, რომ სხვა მხრივ კორექტულად, მეგობრულ ვითარებაში გამართულ მატჩს უსიამოვნო ჩრდილი მიაყენა ერთი თავშეუკავებელი მოთამაშის გამოხდომამ. ესეც პრესკონფერენციაზე თქვა კუიბიშეველთა მწვრთნელმა ვ. კირშმა.

ბოლოთქმა. პირველი მატჩი თბილისელებმა მოიგეს, მოიგეს დამაჯერებელი ანგარიშით. ზემოთაც ვთქვით და კვლავ აღვნიშნავთ, რომ დინამოელთა თამაშში ბევრი ნაკლი იყო. მაგრამ არც ის უნდა დავივიწყოთ, რომ სეზონის პირველი მატჩი ფეხბურთელებისთვის პრემიერაა, მომდევნო "სპექტაკლებში" ისინი დაკისრებულ როლებს ალბათ უფრო დახვეწილად ითამაშებენ. "დინამოს" ხომ საკავშირო ჩემპიონატში კიდევ 29 მატჩის გამართვა მოუწევს და მაინც… ხომ ლამაზია ეს დალოცვილი ფეხბურთი, მაგრამ იგი თვით მოთამაშეებსაც და მათ ქომაგებსაც კიდევ უფრო ლამაზი უნდათ…

ბოლოთქმის ბოლო თქმაც. "ლელომ" წინა ნომერში მკითხველს უამბო საიუბილეო სეზონის საზეიმო გახსნის შესახებ. ახლა ორიოდე სიტყვა ტაიმებს შორის შესვენებისას და მატჩის ბოლოს მოწყობილ სასიამოვნო ცერემონიალზე. ამ ბოლო ხანს დიდ სარბიელზე ახალი წარმატებები მოიპოვეს მძლეოსანმა ვიქტორ სანეევმა, მოკრივეებმა დავით კვაჭაძემ და ამირან ხიზანიშვილმა, კლასიკური სტილით მოჭიდავეებმა რაიდი აბრამიშვილმა, იოსებ ბერიშვილმა და ესტატე გოგლიჩიძემ. ამ სახელოვან სპორტსმენთა გვარები შეტანილია საქართველოს სპორტკომიტეტის საპატიო წიგნში. სტადიონზე სპორტის ათასობით ქომაგის წინაშე მათ სიგელები გადასცეს შრომის გმირებმა.

მატჩის დასასრულს მოეწყო დინამოელ ფეხბურთელთა – რევაზ ძოძუაშვილის, ვახტანგ ჭელიძის, ზარიბეგ ებრალიძისა და გოჩა გავაშელის საზეიმო გაცილება. საქართველოს ალკკ ცენტრალურმა კომიტეტმა, საქართველოს სპორტკომიტეტმა, სპორტსაზოგადოება "დინამოს" რესპუბლიკურმა საბჭომ ოთხივე ფეხბურთელი საპატიო სიგელებით და საჩუქრებით დააჯილდოვა. თანაგუნდელებმა, ვეტერანებმა ხელიხელგადახვეულებმა შეკრებილთა ტაშის გრიალში დატოვეს მინდორი. დასასრულ უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ ფეხბურთელთა საიუბილეო, მე–40 ჩემპიონატის საზეიმო ცერემონიალი საუცხოოდ იყო ორგანიზებული. ამან კიდევ უფრო გაახალისა ასპარეზობის მონაწილენიცა და მათი ქომაგებიც.

ჯ. ენუქიძე.
"ლელო", 5 აპრილი, 1977 წ.